

Full diocesà

4 d'octubre del 2026

p5 —Exercicis espirituals per al clergat

p7 —Deixar herència a l'Església?

Vuit-cents anys

Avui, la família franciscana, i amb ella tota l'Església, celebra amb goig i profund agraïment el vuitè centenari del traspàs de sant Francesc, esdevingut a redós del santuari de Santa Maria dels Àngels de la Porciúncula, a la plana d'Assís, el capvespre del 3 d'octubre de 1226.

Sant Francesc, cec i malalt, rebé la «germana mort» tot cantant, tal com ho testimonià el primer biògraf del sant, fra Tomàs de Celano, en la biografia que escriví l'any 1228 en ocasió de la canonització de Francesc d'Assís: «Quan l'hora del seu traspàs era imminent cridà fra Àngel i fra Lleó perquè li cantessin les lloances del Déu Altíssim, el *Càntic del germà Sol*» (1 Cel., 109). Avui, en el marc d'aquest any jubilar franciscà d'ampli ressò eclesial, ens ve el record d'aquell famós somni del papa Innocenci III, un fet misteriós que molt probablement tingué lloc l'any 1207, quan el Sant Pare somià que la basílica del Laterà, cap i mare de les esglésies, trontollava i començava a ensorrar-se, mentre un religiós, petit, insignificant, pobre i humil, amb les seves espatlles la sostenia maldant per evitar-ne l'esfondrament. Fixem-nos que no és pas el Sant Pare qui evita que s'ensorri l'Església, sinó que és un petit religiós, el futur fundador dels framenors, qui la sosté tot recolzant-la; un humil «petitó de l'Evangeli» que Innocenci III identificà amb Francesc d'Assís en ocasió d'aquella audiència que li concedí a Roma l'any 1209, quan el «Poverello» rebé l'aprovació oral de la forma i vida de l'incipient orde dels framenors. (Continua a la p. 4)

«Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits»

Diumenge XXVII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construï al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dóna raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja.

La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

(5,1-7)

Salm responsorial

La vinya del Senyor és el poble d'Israel.

[79]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

(4,6-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi

construï una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar; a un altre, el van matar; a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: "Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat." I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: "La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen?" Per això us dic que el regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.» (21,33-43)

«Interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi»

«Veniu, oh Déu de l'univers, visiteu aquesta vinya»

Andrey Castrillón, prev.

«Què podia fer per ella que no ho hagi fet?» En aquesta pregunta d'Isaïes hi caben alhora la tendresa i la decepció divines. La vinya havia nascut envoltada de la cura: terra fèrtil, pedres retirades, ceps escollits, una torre, un cup. Déu ho havia preparat tot amb amor esperant rebre una bona collita i no ha estat pas així: «...em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm.»

Isaïes aconsegueix de fer-nos sentir aquesta decepció amb un joc de paraules. Déu esperava *mixpat*, justícia, i troba *mispah*, violència; esperava *tsedaqà*, bon dat, i sent *tseaqà*, el clam dels oprimits. En hebreu aquests mots sonen quasi igual. La distància en allò que volen dir, en canvi, esdevé un abisme corprenedor: el que separa el somni de Déu del fruit agre que la vinya ha produït.

En aquella vinya hi veiem la nostra pròpia història amb la cura amorosa del Senyor: persones, oportunitats, perdó, paciència, tants recomençaments... Potser només Déu sap quant hi ha semblat perquè arribéssim a ser qui som. I també sap quant d'això encara no ha donat bon fruit.

Podria semblar que ja no queda res per esperar. L'Evangeli, però, ens revela fins on arriba l'esperança de Déu: després dels servents, envia el seu Fill. I, quan també l'hereu és rebutjat, la vinya encara es continua confiant a d'altres vinyaters esperant que fructifiqui. Déu no renuncia al que havia somiat per a ella. Aquesta és potser la sorpresa més gran: coneix els nostres raïms agres i encara espera bon raïm. Encara confia que tanta cura rebuda produeixi justícia que retorna dignitat, bondat que sosté, amor que escolta el clam de l'altre. La nostra esperança neix també aquí: Déu confia i sap que nosaltres podem donar molt bon fruit.

La imatge

Paràbola dels vinyaters homicides (1620).
Domenico Fetti

La mort del fill causa una pena gran. El dol inclou si s'ha fet tot el possible perquè no es produís o bé si hi ha algun motiu que la converteixi en heroica ... I en el fill mateix la gosadia de no evitar el perill o el fet d'estar disponible per a una causa que s'ho valgui.

El propietari de la vinya es presta a enviar el fill als vinyaters revolucionats; pensa que el fill l'hi respectaran. I el fill hi va en obediència al pare. La salvació, també la de Déu, arriba per la donació del fill.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

5 dilluns

Tempores d'acció de gràcies i de petició

—Santa Faustina Kowalska
Dt 8,7-18 / 1Cr 29 / 2C 5,17-21 /
Mt 7,7-11

6 dimarts

—Sant Bru, fundador de la Cartoixa
Ga 1,13-24 / Salm 138 / Lc 10,38-42

7 dimecres

La Mare de Déu del Roser
—Sant Marcel de Capua, mr.
Ga 2,1-2.7-14 / Salm 116 / Lc 11,1-4

8 dijous

—Sant Simeó, profeta
Ga 3,1-5 / Lc 1 / Lc 11,5-13

9 divendres

Abraham, patriarca, i la seva esposa Sara
—Sant Dionís, bisbe i mr. de París
—Sant Joan Leonardi, fund.
—Sant John Henry Newman
Ga 3,7-14 / Salm 110 / Lc 11,15-26

10 dissabte

—Sant Daniel Comboni, bisbe
—Sant Tomàs de Villanueva, bisbe
Ga 3,22-29 / Salm 104 / Lc 11,27-28

11 diumenge XXVIII durant l'any / Cicle A

—Sant Joan XXIII, papa
Is 25,6-9 / Salm 22 / Fl 4,12-14.19-20 / Mt 22,1-14

Vuit segles del traspàs de sant Francesc

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

(Prové de la pàgina 1)

Innocenci III era un pontífex realment poderós, un home de gran cultura teològica i que comptava amb un gran poder polític. Tanmateix, no fou pas el romà pontífex qui renovà l'Església sinó el «Poverello», el fundador dels framenors i de les dames pobres, cridat per Déu mateix a restaurar l'Església. I és molt important de copsar que sant Francesc no renovà pas l'Església sense el Papa, o en contra d'ell com ho volien fer molts moviments reformistes del seu temps, sinó que ho feu des de la comunió eclesial. Precisament és en la unitat i en la comunió on creix la veritable renovació eclesial.

Això avui ho recordem, una vegada més, en la festa de sant Francesc, la vida del qual fou tothora una resposta agraïda a la crida que el Senyor li adreçà a restaurar la seva Església. I que, com a millor resposta, sant Francesc volgué entendre la seva vida talment una «conversio ad Dominum», com una resposta agraïda a la crida creadora del Senyor. I a aquesta crida, sempre nova i renovadora que se'ns dona en el moment present, sols és possible de respondre-hi en el present a través de la fidelitat quotidiana. Així, doncs, i amb voluntat de donar-hi resposta, Francesc d'Assís s'esforçà per cercar, dia a dia, la millor manera de ser fidel al projecte evangèlic de la «sequela Christi», el seguiment al Crist pobre i humil. Per això els contemporanis de sant Francesc l'esguardaren com «l'home nou» renovat per l'Evangeli que encarnava l'espiritualitat de les Benaurances en una nova manera d'experimentar Déu que, dins el dinamisme de l'espiritualitat franciscana, es convertiria en una invitació a viure el projecte evangèlic amb il·lusió renovada des del compromís i la fidelitat que, a la llum de sant Francesc, inspirà un estil propi de ser cristià que des de fa més de vuit segles ens atrau i ens fascina.

Els horitzons espirituals de Francesc d'Assís són tan amples com la mateixa vida i com l'univers. A ell res no li és estrany i tot li és pròxim, tot li és signe de la presència de Déu, del Déu creador que salva i estima.

Curs de Tardor d'Òpera dedicat a Verdi

El MEV, Museu d'Art Medieval de Vic, col·labora en una nova edició del Curs de Tardor d'Òpera de Marcel Gorgori, que enguany serà dedicat a Giuseppe Verdi, una de les grans figures de la història de l'òpera.

Amb el títol «Giuseppe Verdi: vida i òperes... en sèrie», el curs constarà de sis sessions que permetran d'acostar-se tant a la trajectòria personal del compositor italià com a la seva producció artística. Marcel Gorgori combinarà les explicacions amb fragments audiovisuals per relacionar els principals episodis de la vida de Verdi amb algunes de les òperes més significatives de cada etapa.

Les sessions se celebraran els dijous 12, 19 i 26 de novembre i 3, 10 i 17 de desembre, de 18 a 20.15 h, a la sala d'actes del MEV. La proposta vol oferir una aproximació divulgativa, rigorosa i accessible a la personalitat de Verdi i a les característiques musicals i dramàtiques de la seva obra.

Més informació i inscripcions al web del MEV.

Els exercicis espirituals del clergat, un temps de renovació i pregària

Del 31 d'agost al 5 de setembre van tenir lloc els exercicis espirituals del clergat de la diòcesi, celebrats a la Casa d'Espiritualitat Sant Nazari de les Germanes Josefines de la Caritat, un entorn especialment propici per al silenci, la pregària i el recolliment.

Els exercicis van ser dirigits per Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe emèrit de Lleida, que va acompanyar els sacerdots participants a través de les diferents meditacions i moments de reflexió. També hi va participar el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, compartint amb els preveres aquests dies de pregària i fraternitat sacerdotal.

Al llarg de les jornades, els participants van poder deixar per uns dies el ritme habitual de les responsabilitats pastorals a fi de dedicar un temps més intens a la trobada personal amb el Senyor. Les meditacions, la pregària personal, la celebració de l'Eucaristia i de la litúrgia de les hores, juntament amb els espais de silenci, van anar marcant el ritme dels exercicis. Van ser, així, uns dies viscuts en un clima de recolliment, pregària i comunió sacerdotal, que oferiren l'oportunitat de tornar a posar Jesucrist al centre de la vida i del ministeri, revisar el propi camí i renovar la disponibilitat per al servei de les comunitats encomanades.

50 anys de la residència Nostra Senyora de Lurdes

La Residència Nostra Senyora de Lurdes de Prats de Lluçanès va celebrar el dia 12 de setembre el seu cinquantè aniversari amb una jornada festiva que aplegà més de dues-centes persones. La celebració va començar amb una missa presidida pel bisbe de Vic, Romà Casanova, a l'exterior de la residència, i es conclougué amb un berenar-sopar obert a tothom.

La residència va néixer gràcies a l'impuls de les Germanes Josefines de la Caritat i a la col·laboració de diversos veïns de Prats. La primera pedra es col·locà l'any 1972 i el centre fou inaugurat en 1976. La congregació manté una vinculació especial amb el Lluçanès, ja que la seva fundadora, Caterina Coromina i Agustí, va néixer a la masia de Sant Nazari, a la parròquia de Santa Eulàlia de Pardines. Cinquanta anys després, la residència acull 69 persones i ha anat ampliant i adaptant les seves instal·lacions i serveis a les noves necessitats dels residents, mantenint la seva vocació d'acolliment, cura i servei a la gent gran.

Introducció a les càpsules d'espiritualitat *Laudato Si'*

Delegació Episcopal de Pastoral per la Cura de la Creació

Avui acabem el període que l'Església anomena «Temps de la Creació». Des de la Delegació Episcopal de Pastoral per la Cura de la Creació de Vic volem encetar la publicació mensual d'un breu fragment de l'encíclica del papa Francesc *Laudato si'*, que podreu escoltar directament escanejant el QR adjunt.

Aquestes càpsules han estat elaborades després de l'estudi exhaustiu de l'encíclica pel Grup de Reflexió i Debat de les parròquies d'Olot.

En aquest document, el sant pare Francesc posa en relleu la importància de cuidar la nostra «casa comuna», unint la protecció del medi ambient amb la dignitat humana i la justícia social. Cuidar el planeta és també cuidar les persones. Per als qui tingueu l'encíclica interioritzada, us servirà de recordatori; per a la resta, us ajudarà a entrar a conèixer millor la interconnexió en què vivim.

El papa Lleó XIV també ens convida a viure amb més responsabilitat, senzillesa i respecte per la natura i pels altres, i impulsa l'ecologia integral recordant-nos que la crisi ambiental i la crisi social són inseparables i requereixen una conversió personal i col·lectiva.

Càpsules d'espiritualitat *Laudato Si'* núm.1

«Estimar la Natura, cuidar la Creació»

Lloat sigueu, Senyor Déu meu, cantava sant Francesc d'Assís. Aquesta germana terra clama pel dany que li provoca l'ús irresponsable i l'abús dels béns que Déu hi ha posat.

Hem crescut pensant que érem els seus propietaris i dominadors, autoritzats a espoliar-la. Per això, entre els pobres més abandonats i maltractats hi ha la nostra oprimida i devastada Terra.

Oblidem que nosaltres mateixos som Terra i que l'autèntic desenvolupament humà suposa el ple respecte per la persona humana, però també ha de prestar atenció al món natural.

(De la encíclica *Laudato si'*,
del papa Francesc, núms.
de l'1 al 5)

25 anys de la trobada de Taizé a Barcelona

La basílica de la Sagrada Família de Barcelona acollirà el dissabte dia 7 de novembre, a les 18 h, una pregària comunitària per commemorar els vint-i-cinc anys de la Trobada Europea de Joves de Taizé celebrada a Barcelona l'any 2000. L'acte coincidirà també amb el setzè aniversari de la dedicació de la basílica.

La celebració comptarà amb la participació de diversos germans de la Comunitat de Taizé, entre ells el seu prior, el germà Matthew. Al matí també se celebrarà una trobada amb joves per a compartir experiències i aprofundir en l'espiritualitat i la pregària de Taizé.

La trobada de l'any 2000 va reunir a Barcelona durant cinc dies prop de 80.000 joves de diferents països i confessions cristianes, en una de les grans cites ecumèniques viscudes a la ciutat.

Deixar herència a l'Església?

«La teva fe, el teu llegat», una iniciativa per a donar continuïtat a la missió de l'Església

Aquesta campanya, impulsada en el marc de la campanya *Xtantos* de l'Església a Espanya, convida els fidels a plantejar-se la possibilitat d'incloure l'Església en el seu testament. Una parròquia, una diòcesi o una obra concreta poden ser destinàries d'un llegat que permeti donar continuïtat, més enllà de la pròpia vida, al compromís cristià i a l'ajuda als altres.

La proposta parteix d'una idea senzilla: el testament no és únicament un instrument jurídic per ordenar el patrimoni i disposar dels béns, sinó que també pot expressar els valors, les conviccions i les causes que han estat importants al llarg de la vida. Per això, la campanya presenta el llegat a favor de l'Església com una manera de continuar sostenint allò que s'ha estimat i ajudat durant anys.

Una herència que es transforma en servei

Les aportacions rebudes mitjançant herències i llegats contribueixen a fer possible la continuïtat de l'activitat pastoral, evangelitzadora, educativa, missionera i assistencial de l'Església. Darrere de cada aportació hi ha, per tant, persones i projectes concrets que poden continuar desenvolupant la seva tasca. La campanya recorda l'amplitud d'aquesta presència. Els sacerdots dediquen més de 26 milions d'hores anuals a la seva activitat pastoral; 9.648 missioners i 520 famílies en missió

anuncien l'Evangeli arreu del món, mentre que més de 9.000 centres sanitaris i assistencials vinculats a l'Església atenen més de 3,8 milions de persones.

A aquesta realitat cal afegir els més de 6.200 centres destinats a pal·liar situacions de pobresa, que atenen prop de dos milions de persones, així com els centres de promoció laboral, que acompanyen més de 120.000 persones sense feina. Són xifres que mostren com una aportació econòmica pot acabar transformant-se en acolliment, formació, evangelització, assistència i ajuda concreta.

No cal disposar d'un gran patrimoni

Un dels aspectes que subratlla «La teva fe, el teu llegat» és que no cal tenir una gran fortuna per poder deixar una empremta. Qualsevol aportació, per petita que sigui, pot contribuir al sosteniment de la missió de l'Església.

Les possibilitats són diverses. En el testament es pot deixar una quantitat concreta de diners, un percentatge del patrimoni o determinats béns, com ara un immoble o una finca. També es pot nomenar l'Església hereva o cohereva, sempre respectant els drets que la legislació reconeix als hereus legítims. El testador també pot indicar amb precisió el destinatari de la seva aportació: la seva pròpia parròquia, una diòcesi, una institució eclesial, una obra social o un projecte determinat. D'aquesta manera, cadascú pot vincular el seu llegat a aquella realitat de l'Església amb la qual s'ha sentit especialment unit durant la seva vida.

Una decisió lliure i modificable

Fer testament és un acte personal i lliure. A més, no és una decisió irreversible: el testament es pot modificar o revocar sempre que la persona ho consideri convenient. La iniciativa recomana fer-lo davant de notari, que pot assessorar sobre la manera més adequada d'expressar la voluntat i garantir que aquesta sigui respectada.

Fer que la generositat continuï donant fruit

Amb aquesta campanya, l'Església proposa mirar el testament des d'una perspectiva que va més enllà de la simple distribució dels béns materials. Allò que una persona ha rebut i construït al llarg de la seva vida també pot convertir-se en una oportunitat per continuar ajudant els altres.

Deixar un llegat a l'Església pot esdevenir així una última expressió de generositat i de fe.

Pau i Treva de Déu

Romà Casanova, bisbe de Vic

Els mesos de maig i juny del proper any 2027, s'escaurà el mil·lenari del sínode celebrat a Toluges (Catalunya del Nord), presidit pel bisbe de Vic, Oliba, que administrava temporalment la diòcesi d'Elna, ja que el bisbe titular d'aquesta, Berenguer de Gurb, era de pelegrinatge a Terra Santa. Fou el bisbe Oliba, doncs, qui convocà i presidí aquest sínode, del qual brollà el «Decret de la Pau i Treva de Déu».

Entorn de l'any mil, tot Occident patia una forta fragmentació de poder. L'autoritat carolíngia s'havia afeblit i prenien relleu els nombrosos senyors locals, els quals, per les seves lluites de domini i poder, exercien la força contínuament. Les víctimes eren no solament els guerrers, sinó també els pagesos, els clergues, els pelegrins. La destrucció i els pillatges eren continus. L'Església, per la seva banda, intentava posar regles morals de respecte a la vida i als béns dels més pobres. A finals del segle X va

néixer a l'Aquitània la institució de «la Pau de Déu». És el bisbe Oliba qui inspira el concepte de la treva de Déu. Reunit a la plana de Toluges, el sínode del 1027 acordà la prohibició dels combats del dissabte tarda fins al di lluns matí; la protecció de les persones sense armes; la inviolabilitat de les esglésies i d'una zona de trenta metres entorn d'elles; la protecció dels pagesos, de llurs cases, ramats i eines. Els qui transgredissin aquests acords sinodals s'exposaven a sancions polítiques i religioses, entre aquestes l'excomunió.

Com el bisbe Oliba fa mil anys, també nosaltres som cridats avui a ser artesans de pau, desarmant les paraules, perdonant i reconciliant-nos

La nostra diòcesi de Vic no pot restar impassible davant aquest mil·lenari. La diòcesi germana i veïna de Perpinyà-Elna el celebra amb molts esdeveniments, en alguns dels quals ens farem presents. De fet, el propassat 6 de setembre iniciaren aquesta commemoració a Font-Romeu, a la Cerdanya, amb el centenari de la coronació de la imatge de la «Moreneta», com ells l'anomenen. El lema que han escollit, unint els dos esdeveniments, és «Constructors de pau, a l'escola de Maria». Com vaig expressar en la celebració del Dia de la Catedral, convido, doncs, tots els diocesans a ser «artesans de pau». Com el bisbe Oliba ho va ser en aquells moments de la història, també ho hem de ser nosaltres avui. Acol·lim aquest desafiament i visquem com a cristians creïbles i artesans de pau, evitant els judicis fàcils envers els altres; desarmant les paraules, com ens ensenya Lleó XIV; acollint la misericòrdia, perdonant i reconciliant-nos. I això en tot lloc i en tot moment: en la família, en la parròquia, en l'àmbit del treball, en la societat.

